PŘÍBĚH SE STÁVÁ A ZAPADÁ A NIKDO JEJ NEVYPRÁVÍ.
POTOM NĚKDE ŽIJE ČLOVĚK, ODPOLEDNE JSOU HORKÁ
A MARNÁ A PŘIJDOU VÁNOCE A ČLOVĚK UMÍRÁ
A NA HŘBITOV PŘIBUDE NOVÁ DESKA SE JMÉNEM. -
TEN PŘÍBĚH, TU LEGENDU NOSÍ JEŠTĚ NĚKOLIK LET
NĚKDO JINÝ V HLAVĚ, A PAK TAKÉ UMÍRÁ.
A OSTATNÍ LIDÉ NEVĚDÍ NIC,
JAKO NIKDY, NIKDY, NIKDY NEVĚDĚLI NIC.
JMÉNO ZANIKÁ. I PŘÍBĚH, LEGENDA.
A PO ČLOVĚKU NENÍ UŽ ANI JMÉNO, ANI VZPOMÍNKA,
ANI PRÁZDNO, NIC.

ALE SNAD NĚKDE PŘECE ZŮSTÁVÁ ASPOŇ OTISK,
ALESPOŇ STOPA TÉ SLZY, TÉ KRÁSY, TÉ LÍBEZNOSTI,
TOHO ČLOVĚKA, TOHO SNU, TÉ LEGENDY, -

NEVÍM, NEVÍM, NEVÍM.

PŘÁTELŮM ING. JANA OSOLSOBĚ S DÍKY RODINA

VŠEM, KTERÝM SCHÁZÍ

rád a osudu děkuji. Dalo mi to příležitost, abych poznal z blízka tolik vynikajících, obětavých a nadšených jedinců, inženýrů, dobrých lidí – dělníků hlavy i rukou, drobných a vynikajících pracovníků – viděl jsem na nich, jak velkou životní radost je jim tvořit, jak touha po tvůrčí práci, láska k tvoření, ~~[illegible]~~ radost z tvoření a z dobré práce byla náplní jejich života a je povznesla. Vždyť ta byla – když na to tak myslím – pro mnohé z nich jediným získem v bilanci jejich života. Jsem jim v decen za příklad nedostižný, který nevědomky

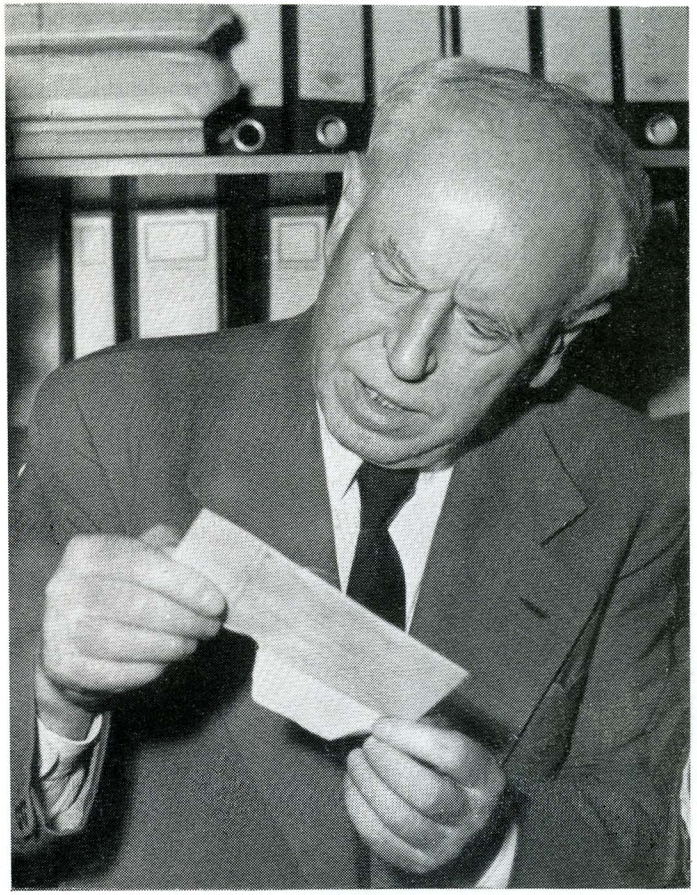

Ing. J. Orolíbe